CU MOŞ CRACIUN DESPRE ROMANIA RAZBOIUL DIN RUSIA ŞI CEL DIN PACIFIC

A trecut un an, din ziua în care Moş Crăciun mi-a promis pentru cititorii «Gazeiet Sporturilor» declaraţii de senzaţie.

Şi, drept să spun, felul aproape misterios în care mi s'a adresat la despărţire, în restaurantul «La pui de leu», campionul interplanetar de cross-country, zis şi Moş Crăciun, m'a făcut să aştept venirea lui Decembrie 1941 cu o mare curiozitate.

Dacă se au în vedere multiplele posibilităţi de informaţie ale ilustrului meu interlocutor, precum şi faptul că el mi-a declarat anul trecut că, îmi va vorbi de astă-dată despre război şi situaţia politică internaţională, va înţelege ori cine că atitudinea îmi era perfcet justificată.

Intre Moş Crăciun şi Zeul Marte

La data stabilită, am ieşit în întâmpinarea legendarului unchiaş, ceva mai departe decât îmi propusesem, — deoarece şi graniţa ţării a fost mutată acolo unde stau de strajă oasele sfinte ale strămoşilor noştri, acolo unde sângele lor a lăsat urmă de fruntarii nepieritoare.

Mai precis. L-am aşteptat la Tighina. Şi nu prea mult, deoarece trebue să ştiţi că oaspetele meu şi al ţării e un parolist de invidiat, un om care înţelege să meargă cu o regularitate de ceasornic.

Ce e însă mai interesant e că la un moment dat credeam în posibilitatea unei surprize.

Şi când eram mai sigur că Moş Crăciun mi-a tras chiulul, văd apărând la capul podului de peste Nistru un tanc greu rusesc; cât ai bate din palme a ajuns pe tărâmul basarabean, la cetate.

Ajuns în dreptul meu, tankul s'a oprit cu un huruit îngrozitor, capacul turelei s'a ridicat, iar din tank a ieşit... zeul Marte. Cel puţin asta a fost prima impresie. Un om voinic, purtând coif şi sabie.

S'a uitat la mine şi-a început să râdă cu hohote.

— Va să zică nu mă mai cunoşti?

Şi în acelaş timp şi-a aruncat coiful cu scârbă.

— Drept să-ţi spun Moş Crăciune, nu mă aşteptam să te văd vreodată soldat.

— Ce să faci dragă, evenimentele...

— Dar apropos, ia spune-mi cum de ţi-a venit ideia năstruşnică să te sui în tank?

— Şimplu. In Rusia drumurile sunt imposibile şi atunci am atacat un tank sovietic.

In momentul când i-am somat, au dispărut ciolovecii ca puii de potârniche... M'am urcat în locul lor şi acum... îţi fac o surpriză de Crăciun. Ţi-l dăruesc

Dar să lăsăm palavrele şi să ne îndreptăm spre cârciumioara favorită

— De perfect acord Moş Crăciune, mai ales că o ţuică fiartă m-ar desmorţi şi pe mine, nu numai pe d-ta.

Mai ales că aştept cu nerăbdare veştile pe cari mi le-ai promis anul trecut.

— De ce?

— Zău? Nu fi atât de curios, că s'ar putea să ai deziluzii...

— Ei asta o să vezi. Dar iată că am ajuns. Repetă reţeta de anul trecut Cred că o cunoşti acum?

— Fără discuţie...

Şi după câteva ceşcuţe de ţuică fiartă — limbile s'au deslegat.

— Ştii, îmi pare foarte bine că a-ţi început să vă refaceţi ţara. Victoriile din Transnistria, — cea dela Odessa, în special, — dela Marea de Azov şi din Crimeea m'au uimit. Fiţi dârji, căci numai aşa vei învinge final. Şi eu sunt convins că veţi reuşi.

— Ia spune Moş Crăciune ce e prin Rusia?

— Iarnă grea amice. Atât şi nimic mai mult.

— Dar războiul?

— Ţi-am spus că în afară de iarnă nimic nu reprezintă o actualitate demnă de reţinut.

— Dar în Pacific,

— Acolo se joacă deocamdată japonezii.

— Şi altceva? Ce crezi despre sfârşitul războiului.

— Ei vezi, Asta nu-ţi-o spun.

— O! Eşti răutăcios Moş Crăciune.

— Poate. Dar acum nu mai pot sta, pentru că sunt aşteptat în altă parte. La revedere. Şi nu descuraja. Pentru voi nu o să fie rău, — în nici un caz.

— Bine Moş Crăciune; atunci la revedere şi... la anul.

— Sănătatea. Nu uita să plăteşti ţuica. E rândul tău. Ştii, anul trecut eu am fost... fraerul.

— Da. Dar unul mai mic, pentru că ţuica era... mai ieftină.

Moş Crăciun a început să râdă şi a... şters-o.

t. alex.

RINGUL VIEŢII

Nuvelă de Costin Păun

Imensa sală «Grand Ring» fremăta în acea seară, ocupată până la ultimul loc, de năvala sportivilor, amatori, de a urmări matchul de box ce opunea pe compatriotul lor Fred Lousana, campionul lui continental Marcel Hill, în joc fiind titlul deţinut de aceta din urmă.

Străzile din jurul arenei erau complect masate de mulţimea celor cari rămaşi, fără bilete, se mulţumeau să fie cât mai aproape de locul marei dispute şi să asculte în faţa megafoanelor peripeţiile matchului.

Evenimentul era cu adevărat senzaţional, prin faptul că era prima oară, când un titlu continental se disputa în Arcadia.

Fred Lousana era primul boxeur arcadian admis în urma performanţelor sale anterioare, ca challenger la titlul continental. Managerul său îl perfectae şi un match cu Jack Mancky, campionul mondial al categoriei, care acceptase ă-şi pună titlul în joc peste 15 zile, chiar în capitala Arcadiei, dacă însă Fred Lousana îl va învinge pe Hill.

In arenă matchurile preliminare se disputau în completa indiferenţă a celor 20.000 spectatori, cari aşteptau cu nerăbdare matchul vedetă.

In cabină, Fred sta gânditor. Matchul de astăseară, îl preocupa prea puţin. Va câştiga sau nu asta îi era indiferent.

Un singur lucru îl preocupă: EA! De ce nu mai dă nici un semn de viaţă ea? S'o fi întâmplat ceva? O fi bolnavă? Il trimisese pe Bill s'o aducă la match şi acela nu sosise încă, deşi ora matchului se apropia.

Fred Lousana era fiul unui fermier din Bamba. Crescuse în aerul curat al satelor şi avea în pieptul său numai sănătate.

La 17 ani — vârsta romantismului — se îndrăgostise de Leny, — fata fermierului vecin, — cu care copilărise.

Pe banca din grădină, sub ciorchinii unui liliac înflorit, îşi făceau jurăminte şi proecte pentru viitor.

Când au îndrăznit să vorbească părinţilor despre o eventuală căsătorie, aceştia au râs.

— Să mai creşteţi întâi şi să vă conduceţi singuri. Pe urmă, vom vedea...

Fred s'a revoltat. Cum, atât de copil îl consideră pe el? La 17 ani... Le va arăta el că e capabil să-şi facă singur un rost în viaţă. Va pleca la oraş, va învăţa un meşteşug, se va înloarce peste câtva timp cu un «rost» oarecare făcut şi atunci... atunci să vedem cine are să-l mai ia în râs?...

Şi-a făcut o legătură cu câteva din lucrurile lui şi chiar în seara aceia a plecat. Leny l-a condus până la marginea satului şi s'au despărţit plângând.

Fred a plecat plin de hotărâre. A rătăcit prima zi pe străzile oraşului, dar a doua zi şi-a găsit de lucru, într'un atelier mecanic.

Abia peste trei luni a scris părinţilor săi, arătându-le mândru, că îşi poate câştiga singur existenţa. A scris separat Leny-ei, spunându-i că a şi pus ceva bani deoparte, pentru viitorul lor cămin.

Intr'o seară a vizitat împreună cu Bill, cel mai bun prieten al său, o sală de box. A rămas plăcut impresionat de cele văzute, şi peste câteva zile iată-l printre elevii acestei săli.

Debutând ca amator a cucerit o fulgerătare victorie prin k. o. asupra unui consacrat.

Au urmat câteva victorii consecutive prin scoaterea din luptă a adversarilor şi specialiştii şi-au dat eama că au în mână un element excepţional, care ar putea să ajungă ceva.

După câştigarea titlului naţional amator, Fred a trecut în rândurile profesioniştilor, unde învingându-şi toţi adversarii, a ajuns capion al categoriei sale.

A încetat de a mai lucra în atelierul mecanic. Câştiga suficient, pentru a trăi numai din box.

Purta o corespondenţă intensă cu Leny şi îi trimetea regulat toate ziarele cari aveau publicată fotografia lui. Desigur aceste ziare făceau — din mână în mână — înconjurul satului şi fermierii strânşi la sfat, ajungeau la concluzia că «băiatul» pârlitului ăsta de Tom, ori e nebun, ori a ajuns cevaăăă»

Ne mai având adversari în ţară, Fred începu să boxeze cu pugilişti străini. Obţinu succese răsunătoare şi, în cele din urmă, Federaţia Internaţională îl numi challneger la titlul continental.

Sportivii din toată ţara erau în culmea fericirii. Era o onoare pentru înteaga Arcadia, matchul pe care îl susţinea astăseară Fred Lousana şi toată lumea era plină de optimism în privinţa rezultatului.

Fred era însă abătut. De aproape o lună, Leny nu-i mai scrisese măcar un rând, deşi el îi scria săptămânal. Nici părinţii săi nu-i mai scriau nimic despre Leny. Dacă nu l-ar fi reţinut managerul şi antrenamentul, s'ar fi repezit până la Bamba, să vadă ce s'a întâmplat. Astăzi l-a trimis pe Bill, prietenul său, — care acum e şi antrenor, — s'o aducă pe Leny la match, sau dacă cumva nu se poate să vie, să aducă o veste dela ea.

Bill nu sosea încă...

— Fred, e rândul nostru

Lousana tresări. Sosise ora matchului.

— Bill n'a venit?

— După cum vezi... Hai băiatule, calcă cu dreptul... Curaj şi... noroc.

Fred îşi strânse halatul în jurul corpului, îşi făcu semnul crucii — aşa cum făcea înaintea oricărui match — şi îşi urmat de soigneuri.

Luminile arenei îl orbiră o clipă. Se reculese imediat şi porni calm spre ring, în aplauzele delirante ale mulţimei. Sări corzile ca o panteră şi mulţumi publicului pentru manifestaţie.

O salvă de aplauze salută apariţia lui Marcel Hill. Cei doi adversari îşi strânseră mâinile cu efuziune şi fiecare spuse câteva cuvinte în faţa microfonului, căci pentru prima oară în Arcadia, un match de box era transmis prin radio.

Intr'o linişte mormântală, speakerul îşi îndeplini misiunea.

In acest timp, Fred îşi plimba privirea peste capetele mulţimei, doar, doar, o va zări şi pe Leny.

Nu zări nici măcar pe Bill şi acest lucru îl deprimă şi mai mult.

Mănuşile fură scoase dintr'o cutie sigilată, şi managerul lui Hill — câştigând sorţii — le alese pe cele care i-se părură mai bune.

Ultimele formalităţi fiind terminate gongul marcă începutul primului round.

Pentru prima oară în cariera sa, Fred pornea din colţul său, complect deprimat, fără un pic de entuziasm.

După primul schimb de pumni, Hill înţelese că are în faţa sa un om cu care va termina cât de curând.

Porni la atac şi — spre uimirea tuturor — Fred încasă toate loviturile neîncercând măcar să se blocheze.

Hill era în plină acţiune.

Incercă câteva stângi la bărbie şi apoi — aplică o directă de dreaptă la stomac.

In sală publicul era uluit.

Fred se prăbuşi inert, cu respiraţia întretăiată şi cu ochii închişi. Auzi ca prin vis, arbitrul numărând... unu, doi trei... apoi deodată un sgomot asurzitor, sunase gongul... Se simţi ridicat pe braţe şi aşezat pe scaunul din colţ.

Buretele cu apă îi făcu bine, înviorându-l.

Deschise ochii încet şi — minunea în faţa sa, în tricou de soigneur, sa afla Bill!

— Bill!...

— Fred, ce faci? Ne faci de râs? Ce o să zică Leny de tine?...

— Unde e?...

— N'a putut să vină. Stă în cătunul Danuby acum, abia am găsit-o... Mi-a dat şi o scrisoare pentru tine.

— Dar e sănătoasă?

— Sigur băiatule... însă ai grije de asta, că îţi distruge cariera...

Fred privi spre colţul adversarului său. Acesta asculta sfaturile managerului, zâmbind. Era sigur de victorie.

Publicul comenta în fel şi chip, slaba comportare a lui Lousana.

Fred respira adânc. Plămânii săi îi răspunse că totul este în regulă. Simţia bătăile regulate ale inimei şi o încredere fără seamăn, puse stăpânire pe el.

— Bill să-mi pregăteşti halatul e ultima repriză.

— Bravo băiatule, aşa te vreau.

Bang... Gongul opri freamătul din sală. Toată lumea prevedea sfârşitul matchului în această repriză... Zâmbetul lui Hill o spunea clar...

Campionul porni la atac imediat. Fu întâmpinat însă, de o formidabilă rafală de pumni...

Se clătină uimit... De unde mai avea atâta putere, «mortul» din prima repriză?...

După o clipă de uimire, publicul isbucni în urale. Idolul lui, nu se desminţea...

Fred zâmbi. Se redeşteptase în el marele campion întrezărit de specialişti.

De data aceasta porni el la atac. Incercă tot felul de lovituri şi când crezu că a sosit momentul aplică loviturile sale favorite, care îi adusese atâtea victorii: o stângă puternică la ficat, apoi un crochet de dreapta la bărbie, urmat de unul de stânga, în sens invers.

Hill încercă să se sprijine de corzi, dar un swing formidabil, aplicat în vârful bărbiei, îl culcă pe podea.

Arbitrul numără cele zece secunde reglementare şi Fred Lousana deveni campion continental.

In sală, entuziasmul era de nedescris

Mulţimea de afară care urmărise matchul în faţa megafoanelor, voia să pătrundă în sală cu forţa. Poliţia abia mai putea ţine piept, puhoiului uman.

Fred, ericit, se îmbrăcă la iuţeală şi băgă scrisoarea în buzunar, ca s'o citească la hotel, căci aici era imposibil.

Faşina sa porni încet spre hotel, înconjurat de un cordon de poliţişti, care o apăra de năvala mulţimei entuziasmate ce mergea pe alături, purtând făclii aprinse.

Era cea mai grandioasă manifestaţie de simpatie ce i-se făcea lui Fred Lousana.

Ajuns în faţa hotelului unde locuia noul campion, convoiul se opri. Printre două rânduri de poliţişti, Fred intră în hotel şi, în timp ce Bill dădea dispoziţiuni portarului, el se repezi în ascensor, pentru ca, în cameră sa, să poată citi singur slova aceleia ce va avea să-i devină soţie, cât de curând.

Ajuns sus, asvârli pălăria pe pat şi desfăcu plicul. Incepu să citească, dar chiar dela primele rânduri, zâmbetul bucuriei dispăru de pe faţa sa.

«Prieten drag, sunt doi ani de când nu ne-am văzut, dar din inima mea nu ai dispărut nici o clipă.

Totuşi noi copiii trebue să ascultăm de cei cărora le datorăm viaţa, adică de părinţii noştri.

Aşa şi eu. A trebuit să ascult de tatăl şi de mama mea şi să mă căsătoresc cu un om pe care nu l-am iubit niciodată. Am făcut asta, mai ales că cineva mi-a spus că un boxeur îşi distruge cariera, căsătorindu-se. Tu, Fred, eşti în pragul unei cariere mari, nebănuit de mari, care va face onoare ţării noastre, iar ţie îţi va aduce o avere cu care vei trăi liniştit până la adânci bătrâneţi. Continuă drumul atât de frumos început şi n'ai să regreţi niciodată. Gândeşte-te, eu îţi urmăresc cariera şi sunt mândru de tine...

Continuă Fred... fă asta pentru mine...

Adio, LENY

Fred se aşeză trist, pe marginea patului.

Afară, mulţimea manifesta zgomotos.

Bill intră ca o furtună:

— Fred, pentru Dumnezeu, ieşi puţin în balcon şi salută. Ne trebuie cât mai mult peste două săptămâni...

Fred se ridică abătut şi ieşi în balcon. Gloria îl obliga. Apariţia sa fu salutată cu urale. Mulţumi înclinându-se.

De undeva, de sub catifeaua pleoapelor, două boabe de mărgăritar porniră încet, prelingându-se pe obraji.

Ceiace nu reuşise nici un pugilist până acum, reuşise soarta:

Fred Louasana era învins...

Era un match mare, pierdut pe capriciosul ring al vieţii...

INTRE FUNDAL ŞI FOTOLIU DE ORCHESTRA

«O NOAPTE C'AN POVEŞTI» trage cortina Joi 25 Decembrie în sala teatrului Alb şi Negru. — Prezentarea acestui spectacol sui-generis va întrece orice imaginaţie. — Lux, montare, fast vor fi din prisosinţă risipite în seara premierei. Distribuţia e excepţională în frunte cu Nutzi Pantazi, Vivette Popescu, Mya Boxan, Louise Fley, Ionel Ţăranu, Marcel Emilian, etc. Muzica: Jazul Dinu Şerbănescu, în formaţii simfonice de 16 persoane. Balet, Ball.

Regia: Tody Teodorescu şi Ştefan Mengoni.

«O noapte c'an poveşti» va fi spectacolul care va reuni Capitala.

FRATE CU DRACU a înregistrat la premiera de Marţi seara, un elocvent succes. Minunata fantezie muzicală a lui H. Nicolaide a reuşit să depăşească toate aşteptările, şi nu exagerăm cu nimic dacă spunem că poate rivaliza cu oricare din revistele de pe centru.

Distribuţia în frunte cu H. Nicolaide, Leniţa Boldur, Jeana Costa, Marilena Bodescu, Geo Maican, Călin Botez e la înălţimea rolului şi încrederi acordate. Melodioasele şlagăre ale lui Nicuşor Kirculescu şi Emanoil Ionescu fac deliciul spectatorilor iar baletul lui Oleg Danowschy formidabil. «Frate cu dracul» însemnează munca d-lui Georgescu-Aria cu un elocvent triumf.

LA TEATRUL NOSTRU Fără îndoială «Iluzia fericirii» este un spectacol de un gen cu totul puţin obişnuit, Eugenia Zaharia confirmă în acest spectacol că este cea mai mare actriţă din capitală. In rolul Ginettei, Eugenia Zaharia ridica împreună cu ceilalţi actori pe spectatori în picioare, trăindu-şi rolul. Forry Etterle în rolul profesorului de maniere elegante şi Petru Nove obţin un succes triumfal.

LA TEATRUL COMEDIA Se reprezintă cu succes crescând «Dragoste cu cartelă» având aceeaş minunată distribuţie dela premieră. Ca întotdeauna Vasiliu-Birlic obţine aplauze la scenă deschisă iar şlagărele pe care le cântă Virginica Popescu sunt mai gustate decât oricând.

Celelalte roluri sunt excelent susţinute de către Nora Piacentini, Mircea Şeptilici, Lulu Popescu, Ion Talianu, Romeo Lăzărescu.

DE CRACIUN

Se reia la teatrul Savoy «Aşa te vreau Tănase» după triumfalul succes obţinut în turneu. In fruntea distribuţiei acelaş Constantin Tănase alături de fermecătoarea Elena Burmaz.

Veţi putea auzi din nou minunatele şlagăre 'Te recunosc şi Pe'ntuneriic Bucureşti» şi «Inimile noastre bat la fel».

In rolurile principale: Dan Demetrescu, Tit Botez, Antonescu.

O NOAPTE LA VENEŢIA

se prezintă în premieră Joi 25 Decembrie a. c. pe scena Teatrului Alhambra, cu o distribuţie senzaţională în frunte cu Ion Dacian, Silvia Dumitrescu, Timică, etc.

MAGARUL DE AUR

marele succes al Teatrului Tudor Muşatescu se joacă cu acelaş succes şi în zilele de Crăciun cu distribuţia dela premieră în frunte cu Doina Missir, Nicky Atanasiu, etc

LA TEATRUL DE AZI

«Eu şi Stalin» bate toate recordurile de public, graţie excepţionalei interpretări a fascinantei Silly Vasiliu, inimosului Al. Giugariu, artei Mariei Nicandrova şi a echipei de «fetiţe dulci» în frunte cu Sady Dorobanţu.

LA «LUPTA ŞI LUMINA»

se joacă de Crăciun 10.000.000, piesa care evidenţiază frumoasele calităţi scenice ale drăgălaşei COCA ENESCU e promiţătorul talent al teatrului românesc de mâine, care are darul de a captiva prin farmecul personal ce reuşeşte să-l degaje:

Achille Alex.

D. prof. N. Duţescu preşedintele F.R.B.V., s'a reîntors

Alaltăieri a sosit în Bucureşti, preşedintele Federaţiei Române de Volley şi Basket-ball, d. Profesor N. Duţescu mobilizat, având gradul de locotenent, actualul preşedinte F.R.B.V. a lipsit aproape 2 luni dela conducerea Federaţiei, timp în care Domnia sa a fost înlocuit de d. N. Mateescu. Sperăm ca odată cu venirea sa să se ia de urgenţă măsurile pentru începerea activităţii în volley şi basket.

Şi d. Profesor Duţescu va interveni cu toată energia pentru acest lucru.

In primul număr vom reveni cu amănunte asupra măsurilor ce se vor lua pentru obţinerea unei săli în care activitatea să poată fi reîncepută.

DE VORBA CU... IARNA

Părerile ş sugestiile unui anotimp

Mă plimbam de unul singur prin faţa Cişmigiului: Drept să spun cald nu prea era. Dar ce vrei să faci. Trebuia să mă întâlnesc pe acolo cu iarna, anotimpul acela cu plete albe şi cu mustăţi de ghiaţă. Se înserase nu tocmai de mult. Luminile începuseră să dispară sub hârtia camuflajului şi nici măcar luna nu îndrăznise să calce ordonanţa ministerului. Aşa că întuneric beznă.

Decor simplu. Câteva siluete negre, figuranţi grăbiţi, apar şi dispr de pe scenă. Doar eu, erou principal, cu frigul de mână stau şi aştept. Intr'un târziu iată că apare dinspre Liceul Lazăr şi bătrânul meu anotimp. Ne salutăm reciproc — cu destulă căldură — şi hotărîm de comun acord să stăm de vorbă la High-Life. Dar ghinionul meu făcu să fie închis acest local. Noroc că peste drum se află Gambrinus. Aşa că iată-ne instalaţi la o masă, în faţă cu două enorme halbe de bere. Şi începurăm discuţia.

— «Moşule», zisei eu «îţi place sportul»?

— Păi se poate să nu-mi placă? Numai că sunt nevoit de câte ori viu să nu văd altceva decât tot d'ăia de se dau pe bocanci, sau d'ăilalţi de se joacă pe zăpadă zicând că fac sky. Aşi mai vrea şi eu din când în când să mai văd o alergare sau o săritură. Am auzit că e unul Ludu de ştie să fugă şi unul Baciu de sare cu bătul. N'am avut însă ocazia să-i văd şi-mi pare foarte rău. Ba mai mult. Anul trecut, tot pe vremea asta, mă întâlnii la şosea cu un grup de tineri ce fugeau. Adică nu toţi erau tineri, căci unul cu o mustaţă mică şi neagră, cu căciulă în cap trecuse de de vârsta tinereţii. Mi se pare că se numta Modest, sau aşa ceva. Ei bine, în zadar m'am tot plimbat anul acesta pe acolo, în zadar am hoinărit peste câmpuri, n'am mai întâlnit pe nimeni. Auzii că fac proecte. Mai bine ar fugi puţin să-i mai văd şi eu. Mi-e cam dor, drept să-ţi spun, de unul cu nasul cam mare, de unul Dumitrescu, sau de Fălcoianu.

— «Păi bine moşule, Fălcoianu s'a însurat.

— «Ei şi dacă. Parcă ce acuma nu mai poate să sară.

— Dar el nu sărea, arunca cu greutatea.

— Fie vorba între noi, mai bine ar fi sărit la lungime, decât să arunce aşa cum aruncă. Apropo de aruncări; ce mai face Şimu Ioan?

— «Ai încurcat-o rău. Asta e săritor la triplu!

— «Da? N'am auzit nici odată de vreo ispravă de-a lui.

— Lasă moşule numele proprii. Vrei să-i superi? Mai bine spune-mi ce-ai face dacă ai fi organizatorul unui concurs de atletism?

— Drept să-ţi spun nu mă cam pricep. Aşa ca cei ce organizează astăzi pot să fac şi eu, dar asta nu înseamnă că am terminat. Fireşte că pus în situaţia lor, fără materialul necesar şi mai ales fără banii necesari, nici eu n'şi putea să fac mai mult. Dar o schimbare tot aşi face. Nu aşi mai da voe la atâţia nepoftiţi şi mai ales nepricepuţi să-şi bage nasul în treburile federaţiei.

— Ce părere ai despre anul care s'a dus?

— Destul de bun. Nu puteam pretinde mai mult având în vedere starea excepţională în care s'a desfăşurat sezonul de atletism. Mi-erau dragi în special cei cu o stea pe piept, parcă erau mai aproape de cerul meu. Am auzit că a format un club nou. Păcat. Ştiu, ştiu că au făcut bine, că atletismul îşi cerea dreptul la viaţă. Oricum i-am iubit prea mult pentru ca să-i pot uita uşor. Mi-au mai plăcut cei dela «U». Puţini dar buni. Spune-i din partea mea lui Moina dacă-l vezi să nu facă prostia să-şi părăsească echipa. Incolo, ce-aşi mai putea să-ţi spun despre anul ce-a trecut? Stai, stai era să uit. Transmite salutări Getei Riether şi Lenei Teodorescu.

— «Dar de ce îţi place atletismul mai mult decât celelalte sporturi?

— Păi ce poate fi mai frumos, mai desinteresat şi mai cinstit, decât atletismul. Iată de exemplu footbalul. Humis nu-ţi bagă nu goal dacă nu-i dai o mie de lei. Barathy, minunea blondă (în paranteză blond o fi el, dar minune nu prea) stă pe tuşe dacă nu i se asigură serviciu la C. F. R. Spune-mi însă unul singur dintre atleţi; care face sport pentru interes. E cu putinţă să nu-i iubeşti? Şi în definitiv, absolut toate sporturile au la bază atletismul. Deci în fond un atletism ascuns după o mingie sau după o rachetă de tenis.

— Moşule, dece nu aduci zăpadă mai repede?

— «Am crezut şi eu, că dacă am să amân puţin căderea ei, am să pot să mai asist la câteva crossuri. Dar m'am înşelat. Liga, se odineşte» sau dă comunicate cu proecte pentru anul viitor. Acuma n'am ce face şi va trebui să aduc nu numai zăpadă, dar şi ger. Căci de nici cu patinatorii nu vreau să mă supăr. Sunt singurii sportivi care nu m'au părăsit şi care mă iubesc. Eu nu-i trădez.

— Pot să te rog şi eu ceva?

— Cum să nu.

— Ei bine, dacă-l vezi cumva pe Moş-Crăciun spune-i să nu uite să ne aducă şi nouă cu traista lui fermecată, o sală de gimnastică, în care să putem face şi noi antrenament în timpul vacanţei.

— Fii sigur că n'am să uit. Tocmai pe voi?

— Şi acum să trecem mai departe. Ai ceva amintiri în legătură cu atletismul?

— Una singură. Se disputau campiontele naţionale de juniori la Braşov în anul 1938. Abea începusem să îndrăgesc atletismul aşa încât mă hotărî să asist şi eu. N'am produs decât supărare. Ba încă unul dintre noi, Ionescu Ştefan, a suferit un accident, pare-se tot din cauza mea. De atunci nu mai asist la concursuri de pistă. Citesc doar ziarele. Culeg deacolo rezultatele şi mă bucur când ele sunt bune».

Ajunsesem la a treia halbă. Dar moşul prinsese gust de vorbă, aşa încât până să apuc să-l opresc auzii,

— «Chelner, încă un rând» după care continuă puţin mai răguşit.

«Vezi tu, până acuma nu m'a descusut nimeni şi n'a stat nimeni de vorbă cu mine. Eram urât. Nimeni nu dorea să-mi audă păsul. Eram ocolit de mai toţi şi fără motiv. Atunci trebuia să mă retrag prin munţi, unde în singurătatea brazilor nu odată mi-am plâns destinul. E prima mea zi de sărbătoare.

— «Ia spune moşule, ce planuri ai pentru viitor».

— «Planuri? Nu prea multe. Aşi dori totuşi să-mi construesc un stadion în cer şi acolo să organizez concursuri între anotimpuri. Mă tem însă că n'am să găsesc cronometori buni. La pământ nu apelez căci în săracul, nu are. Oricum să nu te miri când îţi voi trimite ceva rezultate să le publici la gazetă. Şti că sunt bun sprinteur. Mai ceva ca Moina şi chiar decât ăla, Harold Davis. Vrei să vezi, uite.

Şi cât ai zice «mamă» rămăsei singur la Gambrinus să plătesc opt halbe. Noroc că n'a fots decât o glumă şi moşul a apărut la timp, salvându-mă din situaţia neplăcută în care mă găseam.

Ne-am despărţit spre miezul nopţii. Afară începuse să ningă cu fulgi mari. Tăcerea se ghemuise de frig într'un colţ de bulevard. Pe stradă nici un trecător. Doar un sergent, îngheţat şi el, fluera strident în noaptea fără sfârşit. In jurul meu numai iarnă. Şi atunci am spus văzduhului.

— «Noapte bună».

Din zări albe, ecoul mi-a răspuns doar:

— «Bună».

P. HIDIOŞANU